Nr 30 Warszawa, dnia 23 sierpnia 1949 r.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

Treść:

197. Okólnik z dnia 6 sierpnia 1949 r. w sprawie przymusowego ściągania świadczeń pieniężnych z tytułu przeliczenia na gotówkę niewykonanych świadczeń rzeczowych.

Nawiązując do okólnika z dnia 6 sierpnia 1949 r., ogłoszonego w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu Nr 29, poz. 195 Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że wpływy z tytułu niewykonanych świadczeń rzeczowych podlegają zarachowaniu na dochód Cz. 27 dz. 2 § 2 budżetu (okólnik z dnia 31 marca 1949 r. Dz. Urz. Min. Sk. Nr 13, poz. 73). Wpływami tymi administrują do końca b. r. urzędy wojewódzkie. Z dniem 1 stycznia 1950 r. administrowanie tymi dochodami przejmą izby skarbowe, którym urzędy wojewódzkie przekażą imienne wykazy zaległości według stanu na dzień 1 stycznia 1950 r. wraz z dotyczącymi aktami.

Potrącone przez zarządy gmin koszty przekazania ściągniętych sum pokrywać należy zgodnie z okólnikiem z dnia 15. 4. 1948 r. w sprawie pokrywania kosztów obsługi kasowej przez urzędy skarbowe, izby skarbowe oraz Centralną Księgowość Ministerstwa Skarbu (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 43, poz. 160).

W związku z tym izby skarbowe od dnia 1 stycznia 1950 r. prowadzić będą szczegółową rachunkowość tych świadczeń pieniężnych.

Dyrektor Departamentu
S. Kołakowski

198. Okólnik z dnia 8 sierpnia 1949 r. w sprawie stosowania art. 397 Kodeksu Zobowiązań przy najmie nieruchomości.

Art. 397 Kodeksu Zobowiązań zawiera postanowienia, że „po upływie miesięcy sześciu od dnia zwrotu rzeczy najętej najemca nie może dochodzić sądownie roszczeń o zwrot wydatków na naprawy, obciążające wynajmującego oraz wydatków, poniesionych na ochronę rzeczy od utraty lub uszkodzenia".

Ministerstwo Skarbu zaznacza, że w przepisie powyższym chodzi nie o przedawnienie, lecz o termin prekluzyjny, którego niedotrzymanie sąd ma nawet z urzędu brać pod uwagę i który nie ulega przedłużeniu a zachowany być może wyłącznie przez wniesienie powództwa sądowego.

Z praktyki Prokuratorii Generalnej okazuje się, że władze zarządzające nieruchomościami, wynajętymi przez Skarb Państwa, nie zawsze pamiętają o powyższym przepisie, co powoduje utratę roszczeń Skarbu Państwa o zwrot wydatków, poniesionych na remonty i ulepszenia tych nieruchomości.

Dla uniknięcia w przyszłości strat Skarbu Państwa, mogących wyniknąć z niedotrzymania tego terminu Ministerstwo Skarbu zwraca uwagę na konieczność zbadania w każdym przypadku zwrotu właścicielowi wynajętej przez Skarb Państwa nieruchomości lub lokalu po ustaniu najmu, na konieczność niezwłocznego zbadania, czy Skarbowi Państwa z tytułu poczynionych w nieruchomości lub lokalu napraw lub remontów nie służą jakieś roszczenia do właściciela celem ewentualnego niezwłocznego zwrócenia się do właściwego urzędu Prokuratorii Generalnej o wytoczenie potrzebnego powództwa, przy wskazaniu na terminowy charakter sprawy i podaniu dnia zwrotu nieruchomości lub lokalu.

Dyrektor Departamentu
H. Birencwajg

199. Okólnik z dnia 12 sierpnia 1949 r. w sprawie wykładni przepisów dekretu z dnia 13 kwietnia 1945 r. o nadzwyczajnym podatku od wzbogacenia wojennego w brzmieniu nadanym dekretem z dnia 27 lipca 1949 r. (Dz. U. R. P. Nr 45, poz. 333).

Celem jednolitego stosowania przepisów dekretu z dnia 13 kwietnia 1945 r. o nadzwyczajnym podatku od wzbogacenia wojennego w brzmieniu nadanym dekretem z dnia 27 lipca 1949 r. (Dz. U. R .P. Nr 45, poz. 333) — Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Do art. 6 ust. 2.

Z chwilą wejścia w życie dekretu z dnia 27 lipca 1949 r. o zmianie dekretu z dnia 13 kwietnia 1945 r. o nadzwyczajnym podatku od wzbogacenia wojennego (Dz. U. R. P. Nr 45, poz. 333) to jest od dnia 6 sierpnia 1949 r., do postępowania w zakresie zarówno podatku z Dz. I, gdy decyzje ustalające zobowiązanie podatkowe nie zostały jeszcze doręczone, jak i z Dz. II — stosuje się przepisy dekretów z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 27, poz. 174, z r. 1948 Nr 12, poz. 94 i Nr 52, poz. 413) i o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U .R. P. z 1946 r. Nr 27, poz. 173 z r. 1948 Nr 36, poz. 248 i Nr 52, poz. 413) oraz przepisy ustawy z dnia 2 czerwca 1947 r. o obywatelskich komisjach podatkowych i lustratorach społecznych (Dz. U. R. P. z 1948 r. Nr 31, poz. 210).

Do art. 12 ust. 1.

Pod przepis ten podpada wzbogacenie wynikające z regulacji zobowiązań powstałych przed dniem 31 sierpnia 1944 r. a nie wygasłych do dnia 30 czerwca 1945 r. zarówno w przypadku niespłacenia należności wynikającej z zobowiązania, jak i w przypadku uiszczenia należności wynikającej z zobowiązania w okresie od dnia 1 lipca 1945 r.

Do art. 12 ust. 1 pkt 1.

Pod przepis art. 12 ust. 1 pkt 1 podpada wzbogacenie wynikające z regulacji zobowiązań na rzecz osób

w tym przepisie wymienionych bez względu na to, czy zobowiązania te są zabezpieczone hipoteką, bądź ustalone na podstawie ksiąg handlowych, lub oparte na orzeczeniach lub ugodach sądowych, bądź na aktach notarialnych lub uwierzytelnionych notarialnie dokumentach.

Do art. 12 ust. 1 pkt 2.

Przez „zobowiązania ustalone w księgach handlowych chociażby osób trzecich" należy rozumieć zobowiązania ustalone na podstawie ksiąg handlowych dłużnika bądź wierzyciela, bądź wreszcie osoby trzeciej, np. wynikające z ksiąg handlowych przedsiębiorstw bankowych lub instytucyj kredytowych zobowiązania z weksli oddanych do inkasa, które z tego powodu figurują w księgach osób trzecich.

Do art. 12 ust. 2.

Przepis ten dotyczy w szczególności przypadków zwrotu ceny sprzedażnej mienia sprzedanego pod przymusem w czasie okupacji niemieckiej, która wskutek orzeczenia sądowego, unieważniającego umowę kupna - sprzedaży, podlega zwrotowi.

Do art. 12 ust. 3.

Za „dokument urzędowy" w rozumieniu przepisu należy uważać w szczególności: orzeczenie sądowe, pismo pochodzące od władzy państwowej lub samorządowej albo od osoby prawa publicznego (np. kwit pochodzący od urzędu państwowego, komunalnej kasy oszczędności, P. Z. U. W., P. Z. E., izby przemysłowo-handlowej, izby rzemieślniczej itd. z datą sprzed 1 lipca 1945 r.), jak również akt notarialny — stwierdzający wykonanie zobowiązań pieniężnych przed dniem 1 lipca 1945 r.), a sporządzony również z datą sprzed 1 lipca 1945 r. Za „dokument z datą urzędownie poświadczoną" uważa się pismo, stwierdzające wygaśnięcie zobowiązania przed dniem 1 lipca 1945 r., pochodzące od dłużnika lub wierzyciela tj. osób prywatnych, których podpisy znajdujące się na piśmie zostały uwierzytelnione notarialnie przed dniem 1 lipca 1945 r.

Do art. 13 ust. 1.

1. Osobą obowiązaną do wykonania zobowiązania pieniężnego a więc podatnikiem jest dłużnik zobowiązania tj. zarówno osoba, która zaciągnęła zobowiązanie, jak i osoba, która przejęła zobowiązanie (zmiana w osobie dłużnika art. 182 i nast. k. z.) oraz dłużnik zobowiązania wekslowego (wystawca, akceptant, indosanci). Podatnikiem jest również poręczyciel, jeżeli wykonał zobowiązanie. Natomiast nie jest obowiązana do wykonania zobowiązania pieniężnego, a tym samym podatnikiem w szczególności: osoba prowadząca cudze sprawy bez zlecenia, osoba wykonująca zobowiązanie za dłużnika bez obowiązku prawnego itp.

2. Przy kwalifikacji obowiązku podatkowego, wynikającego z tego przepisu decydującym jest stan prawny, istniejący w dniu powstania obowiązku podatkowego (art. 16).

Do art. 13 ust. 2.

W przypadku wygaśnięcia zobowiązania przez spłatę ponad sumę nominalną, obowiązek podatkowy ciąży zarówno na dłużniku jak i wierzycielu.

Przykład:

Osoba A zaciągnęła u osoby B w 1938 r. pożyczkę w kwocie 10.000 zł. Na podstawie ugody sądowej, zawartej 15 sierpnia 1945 r. dłużnik A zobowiązał się spłacić dług według relacji 1 : 100 i w dniu 1 września uiścił 50.000 zł, umarzając tą spłatą 500 zł w nominale. Zgodnie z art. 19 ust. 3 dłużnik przedłożył urzędowi skarbowemu oryginalny dowód, stwierdzający częściową spłatę zobowiązania ponad sumę nominalną.

Podstawę opodatkowania stanowi kwota długu nie wygasła do dnia 30 czerwca 1945 r., a więc 10.000 zł. Ponieważ dłużnik w roku powstania obowiązku podatkowego był właścicielem przedsiębiorstwa, w myśl art. 18 ust. 1 pkt 1 podatek wynosi 40-krotną sumę podstawy opodatkowania, a więc 400.000 zł, z której to kwoty 49.500 zł obciąża wierzyciela a 350.500 zł — dłużnika.

Do art. 13 ust. 3.

Przepis tego ustępu czyni wyjątek od zasady wymienionej w art. 13 ust. 2 pkt 1, gdy wierzycielami są osoby wymienione w art. 14 ust. 1 pkt 1—4. Aczkolwiek obowiązek podatkowy na tych osobach nie ciąży, dłużnik obowiązany jest do uiszczenia podatku tylko w wysokości określonej w art. 13 ust. 2 pkt 2.

Do art. 13 ust. 4.

1. Art. 13 ust. 4 normuje zagadnienie obowiązku podatkowego i wynikającej z tego obowiązku odpowiedzialności za podatek, gdy zobowiązanie było lub jest solidarne zarówno po stronie dłużników, jak i wierzycieli (art. 8—21 k. z.).

2. Jeżeli wymiar podatku ma za przedmiot wzbogacenie wynikające z zobowiązania solidarnego, w decyzji wymiarowej powinny być wymienione wszystkie osoby na których ciąży obowiązek podatkowy (spółdłużnicy lub spółwierzyciele).

Do art. 13 ust. 5.

Przepis ten reguluje kwestię obowiązku podatkowego w spółdzielniach mieszkaniowo-budowlanych, w których prawo własności lokali poszczególnych członków spółdzielni nie zostało hipotecznie wywołane. Jakkolwiek w tym przypadku dłużnikiem jest spółdzielnia, obowiązek podatkowy w myśl tego przepisu ciąży na poszczególnym członku spółdzielni, jak gdyby prawo własności lokali zostało już ustanowione i hipotecznie wywołane a zadłużenie spółdzielni odpowiednio rozdzielone na członków spółdzielni i wpisane do odrębnych hipotek prawa własności członków spółdzielni.

Do art. 14 ust. 1.

Zgodnie z podstawowymi zasadami podmiotowych zwolnień, osoby wymienione w art. 14 ust. 1 wolne są od podatku nawet wówczas, gdy uczestniczą w zobowiązaniach solidarnych.

Do art. 14 ust. 1 pkt 5.

Nie jest wolne od podatku wzbogacenie, jeżeli dłużnikiem jest osoba prawna, której dochód zgodnie ze statutem jest obracany na cele wyznaniowe.

Do art. 14 ust. 2 pkt 1.

Za „izbę" uważa się wszelkiego rodzaju pomieszczenia, jak pokoje mieszkalne, kuchnie, pokoje służbowe, sklepy, sale, pokoje biurowe, garaże itp. z wyjątkiem łazienek, spiżarni, werand, przedpokojów, korytarzy, pralni, piwnic, strychów itp. pomieszczeń.

Do art. 14 ust. 2 pkt 1, art. 15 pkt 2, art. 18 ust. 2 pkt 1 lit. d, e oraz pkt 4.

Przez „gospodarstwo rolne" należy rozumieć gospodarstwo rolne w rozumieniu przepisów o podatku gruntowym.

Do art. 17.

1. Przez „sumę nominalną" rozumie się wysokość zobowiązania pieniężnego, określoną na podstawie przepisów dekretu z dnia 27 lipca 1949 r. o zaciąganiu nowych i określaniu wysokości nieumorzonych zobowiązań pieniężnych (Dz. U. R. P. Nr 45, poz. 332).

2. Przy hipotece kaucyjnej obowiązek podatkowy nie ciąży na osobie, która ustanowiła hipotekę kaucyjną, lecz na osobie, której zobowiązanie zostało zabezpieczone kaucją, a w przypadku wymienionym w art. 13 ust. 2 pkt 1 również na wierzycielu.

Do art. 18 ust. 2 pkt 3.

1. Uczniów zatrudnionych w zakładach rzemieślniczych na podstawie pisemnej umowy o naukę, zarejestrowanej w izbie rzemieślniczej, nie uważa się za pracowników.

2. Przy zaliczaniu do właściwej grupy osób czerpiących przychody z zakładów rzemieślniczych należy stosować odpowiednio przepisy § 16 r. w. pod. doch.

Do art. 18 ust. 2 pkt 4.

Jeżeli właściciel gospodarstwa rolnego należy do rolniczej spółdzielni produkcyjnej, o zastosowaniu odpowiedniej wielokrotności podatku z art. 18 ust. 2 pkt 4 decyduje przypadająca proporcjonalnie na dane gospodarstwo rolne równowartość kwintali żyta, nie zaś równowartość kwintali żyta przyjęta za podstawę opodatkowania podatkiem gruntowym dla rolniczej spółdzielni produkcyjnej, jako jednostki podatkowej w podatku gruntowym, w skład której wchodzi dane gospodarstwo.

Do art. 18 ust. 3.

O zaliczalności podatników do poszczególnych grup decyduje stan faktyczny istniejący w roku powstania

obowiązku podatkowego o ile stan faktyczny istniejący w roku poprzedzającym powstanie obowiązku podatkowego nie uzasadnia zaliczenia do grupy wyższej wielokrotności.

Przykład:

Osoba A jest właścicielem gospodarstwa rolnego, od którego podstawa opodatkowania podatkiem gruntowym w 1949 r. wynosi równowartość 55 kwintali żyta, w w 1948 r. zaś podstawa opodatkowania podatkiem gruntowym wynosiła równowartość 85 kwintali żyta. Podatek wynosi nie 10-krotną sumę podstawy opodatkowania (art. 17), lecz 20-krotną sumę tej podstawy.

Do art. 18 ust. 4.

Przepis ten ma zastosowanie również w przypadkach solidarności zobowiązania pieniężnego (art. 13 ust. 4).

Do art. 19.

1. Z przepisu art. 19 w związku z art. 13 ust. 2 pkt 1 wynika, że wierzyciele mają również obowiązek składania zeznań i wpłacania zaliczek na podatek.

2. Jeżeli przy zobowiązaniach solidarnych miejsce zamieszkania lub pobytu jednego lub więcej dłużników jest nieznane albo jeżeli jeden z dłużników posiada miejsce zamieszkania lub pobytu poza granicami Państwa Polskiego — złożone wspólne zeznanie może nie zawierać podpisów tych osób. Natomiast osoby zwolnione od podatku z art. 14 ust. 1 oraz co do zobowiązań określonych w art. 15 nie mają obowiązku złożenia zeznania do wymiaru podatku.

3. W złożonych w myśl art. 19 zeznaniach podatnicy składają oświadczenia stwierdzające zaliczalność ich do poszczególnych grup z art. 18. Sprawdzenie danych, zawartych w oświadczeniach może nastąpić, o ile chodzi o podatników wymienionych w art. 18 ust. 2 pkt 1—3 i 5 na podstawie akt wymiarowych podatku dochodowego. Jeżeli właściwym urzędem skarbowym w podatku dochodowym był lub jest inny urząd skarbowy niż urząd właściwy dla wymiaru podatku od wzbogacenia z Dz. II, należy zażądać od tego urzędu skarbowego wspomnianych danych.

Do art. 24 ust. 2.

Przykład na właściwość miejscową przy zobowiązaniach solidarnych opartych na akcie notarialnym i zabezpieczonych hipoteką.

W myśl art. 24 ust. 2 właściwym miejscowo jest urząd skarbowy siedziby sądu prowadzącego księgę wieczystą (art. 24 ust. 2 pkt 2) oraz urząd skarbowy siedziby notariusza (art. 24 ust. 2 pkt 5). Ponieważ w myśl art. 24 ust. 2 właściwość miejscową urzędu skarbowego określa się kolejno, wobec tego właściwym miejscowo w powyższym przypadku jest urząd skarbowy według siedziby sądu prowadzącego księgę wieczystą.

Do art. 25.

Obywatelskim komisjom podatkowym nie służy prawo zmiany podstawy opodatkowania ustalonej przez urząd skarbowy w myśl art. 23, natomiast komisje te mają obowiązek rozpatrzenia wniosku urzędu co do zaliczenia podatnika do właściwej grupy i ustalenia zobowiązania podatkowego.

Do art. 26.

Przyznanie obywatelskim komisjom podatkowym prawa stosowania ulg nie jest ograniczone do przypadku wymienionego w art. 26 ust. 1, o czym świadczy wyraz „w szczególności". Stąd wniosek, że obywatelskie komisje podatkowe mogą korzystać z przysługujących im uprawnień nawet poza przypadkiem w tym przepisie wymienionym, jeżeli na podstawie całokształtu sprawy oraz znajomości ogólnego położenia gospodarczego podatnika dojdą do przekonania, że ulgę w podatku należy przyznać.

Za inne przypadki nie wymienione w art. 26 ust. 1 należy w szczególności uważać przypadek gdy mimo nieudowodnienia w sposób niewątpliwy przez podatnika, że zobowiązanie pieniężne wygasło przed 1 lipca 1945 r. (brak dokumentu urzędowego pochodzenia lub dokument urzędowy z daty po 1 lipca 1945 r.), okoliczności sprawy wskazują, że wygaśnięcie zobowiązania nastąpiło jednak przed dniem 1 lipca 1945 r.

Dyrektor Departamentu
S. Kołakowski

200. Okólnik z dnia 12 sierpnia 1949 r.
w sprawie dowodów rzeczowych zajętych w postępowaniu przed Komisją Specjalną.

Komisja Specjalna do walki z nadużyciami i szkodnictwem gospodarczym zawiadomiła Ministerstwo Skarbu, że władze skarbowe odmawiają przyjęcia na przechowanie dowodów rzeczowych, zajętych w postępowaniu wszczętym przez organa Komisji Specjalnej.

Ponieważ Delegatury Komisyj Specjalnych nie posiadają odpowiednio urządzonych składnic dowodów rzeczowych, Ministerstwo Skarbu zarządza w wypadku dostarczenia miejscowym urzędom akcyzowym spirytusu, wódek monopolowych, samogonu, win itp. oraz urządzeń potajemnych gorzelni, aby przedmioty i urządzenia te władze przyjmowały i przechowywały do dyspozycji Delegatur Komisyj Specjalnych. Oczywiście likwidacja tych wyrobów i urządzeń może nastąpić dopiero po otrzymaniu orzeczenia Komisji Specjalnej. Na dowody te należy założyć specjalną księgę magazynową.

Przy odbieraniu dowodów rzeczowych należy żądać, aby były one odpowiednio urzędowo zabezpieczone i zawierały opaski, stwierdzające zawartość opakowań oraz nazwisko i imię podejrzanego i pieczęć odpowiedniej Delegatury.

Dyrektor Departamentu
H. Birencwajg

201. Okólnik z dnia 12 sierpnia 1949 r.
w sprawie odbioru zgłoszonych do odprawy celnej towarów w przypadkach uiszczenia należności celnych za pośrednictwem instytucji finansowych.

Celem udogodnienia stronom odbioru zgłoszonych do odprawy celnej towarów w przypadkach uiszczenia należności celnych za pośrednictwem instytucji finansowych — Ministerstwo Skarbu zarządza co następuje:

1. Wydanie uprawnionej osobie towaru zgłoszonego do odprawy celnej może nastąpić po przedłożeniu dowodu instytucji finansowej stwierdzającego, że przypadająca od danej osoby kwota należności celnych została w odnośnym dniu w tej instytucji finansowej wpłacona względnie przelana na dobro rachunku właściwego urzędu celnego w Narodowym Banku Polskim względnie w Pocztowej Kasie Oszczędności.

Na podstawie wzmiankowanego zaświadczenia urząd celny wydaje decyzję co do wydania towaru, zaznaczając równocześnie w dokumentach celnych sposób uregulowania należności celnych.

2. Ewidencję należności celnych, na pokrycie których zostały przedłożone wymienione w p. 1 zaświadczenia, należy prowadzić w księdze należności czynnych wzór Nr 6 do § 58 przepisów rachunkowo-kasowych dla urzędów celnych na koncie należności odroczonych.

3. Wydanie towaru na podstawie omawianych zaświadczeń nie może nastąpić w tych przypadkach, gdy zaświadczenie budzi wątpliwości co do swej autentyczności, a sprawdzenie podanych w zaświadczeniu okoliczności w krótkiej drodze porozumienia się z odnośną instytucją finansową jest utrudnione.

p. o. Dyrektor Departamentu
Wł. Andruszczenko

201. Okólnik z dnia 22 sierpnia 1949 r.
w sprawie ogólnokrajowej akcji wrześniowej jako „Miesiąc Odbudowy Warszawy".

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że w bieżącym roku, Naczelna Rada Odbudowy m. st. Warszawy organizuje wzorem lat ubiegłych ogólnokrajową akcję wrześniową jako „Miesiąc Odbudowy Warszawy".

Podając poniżej tekst okólnika Prezesa Rady Ministrów z dnia 10 sierpnia 1949 r. N. O-II-a 15/3, Ministerstwo Skarbu zaleca wszystkim podległym władzom, urzędom, zakładom, instytucjom oraz przedsiębiorstwom zastosować się do powyższego zarządzenia oraz wytycznych podanych w zarządzeniu z dnia 10 sierpnia 1948 r. N.D. I. 28847/1/48 (Dz. Urzędowy Min. Skarbu Nr 79, poz. 339 z 1948 r.).

Sprawozdania z wydanych w tym zakresie zarządzeń oraz wyniki udziału w akcji na rzecz Odbudowy Stolicy należy przedłożyć Ministerstwu Skarbu w terminie do dnia 15 października r. b.

Dyrektor Departamentu
H. Birencwajg

PREZES RADY MINISTRÓW — Warszawa, dnia 10 sierpnia 1949 r.
Nr O-II-a 15/3
„Miesiąc Odbudowy Warszawy"

OKÓLNIK Nr 18

Podobnie jak w latach ubiegłych Naczelna Rada Odbudowy m. st. Warszawy organizuje w roku 1949 ogólnokrajową akcję wrześniową, jako „Miesiąc Odbudowy Warszawy".

Zadaniem tegorocznej akcji wrześniowej jest:

1) Spopularyzowanie osiągnięć Polski Ludowej w Odbudowie Warszawy w Planie 3-letnim w ogóle, a osiągnięć uzyskanych z pieniędzy Społecznego Funduszu Odbudowy Stolicy — w szczególności.

2) Rozszerzenie sieci organizacji Obywatelskich Komitetów Odbudowy m. st. Warszawy i Kół Odbudowy Warszawy z położeniem specjalnego nacisku na organizowanie Komitetów Gminnych i Gromadzkich oraz Kół przy wszelkiego rodzaju warsztatach pracy fizycznej i umysłowej.

3) Popularyzacja zagadnienia budowy nowej, dążącej do socjalizmu Warszawy w Planie 6-letnim oraz udział w tym zadaniu Społecznego Funduszu Odbudowy Stolicy, wyrażający się w gromadzeniu środków na budowę Ośrodka Kultury, z domami Robotnika, Chłopa i Młodzieży — na budowę nowej ulicy Marszałkowskiej wraz z metrem (szybką koleją miejską) i na odbudowę Zamku Królewskiego.

Przygotowany przez Naczelną Radę Odbudowy m. st. Warszawy program akcji wrześniowej przewiduje uruchomienie wszelkiego rodzaju środków propagandowych i innych, mających na celu: a) spowodowanie uchwał poszczególnych grup społecznych i zakładów pracy o stałych świadczeniach na rzecz Społecznego Funduszu Odbudowy Stolicy, b) masowe rozprowadzenie specjalnych znaczków sprzedawanych na ten cel, c) uzyskanie najlepszych wyników finansowych ze zbiórek ulicznych i w lokalach zamkniętych oraz z innych imprez dochodowych.

Odbudowa Warszawy jest doniosłym zadaniem państwowym, to też akcja mobilizowania środków społecznych na ten cel wymaga jak najszerszego poparcia ze strony wszystkich czynników państwowych.

Z uwagi na konieczność zapewnienia największych wyników propagandowych i finansowych dla akcji Naczelnej Rady Odbudowy m. st. Warszawy zarządzam, aby wszystkie ministerstwa i nadzorowane przez nie organizacje i instytucje udzieliły Naczelnej Rady Odbudowy m. st. Warszawy wszechstronnej organizacyjnej i innej pomocy oraz poparcia w przeprowadzeniu akcji zbiórkowej i propagandowej ze szczególnym uwzględnieniem września, jako miesiąca Odbudowy Warszawy, a w szczególności:

a) zaleciły swym organom terenowym nawiązanie bezpośredniego kontaktu z miejscowymi obywatelskimi Komitetami Odbudowy Warszawy (wojewódzkimi, powiatowymi, miejskimi i gminnymi) oraz wzięcie najczynniejszego udziału w prowadzonej przez te Komitety akcji propagandowej i zbiórkowej;

b) dołożyły we właściwym im zakresie wszelkich starań w kierunku zapewnienia akcji na rzecz Odbudowy Warszawy największych wyników finansowych przez tworzenie Kół Odbudowy Warszawy przy poszczególnych zakładach pracy oraz przez upowszechnienie stałych świadczeń na Społeczny Fundusz Odbudowy Stolicy i przez rozprowadzenie znaczków na ten cel;

c) złożyły do dnia 1 września b. r. sprawozdanie z wydanych w tym zakresie zarządzeń oraz do dnia 1 listopada b. r. sprawozdanie z wyników swego udziału w akcji wrześniowej.

Bliższych danych odnośnie zasad i form akcji na rzecz Odbudowy Warszawy udziela Sekretariat Generalny Naczelnej Rady Odbudowy m. st. Warszawy (Warszawa, ul. Chocimska Nr 31 — tel. 410-28).

Prezes Rady Ministrów
(—) Józef Cyrankiewicz

KOMUNIKAT
o unieważnieniu blankietów pokwitowań kasowych.

Unieważnia się blankiety pokwitowań kasowych Seria C, za NrNr 620236—620300 i NrNr 620401—620500, skradzione poborcom skarbowym Urzędu Skarbowego w Lubartowie.

KOMUNIKAT
o unieważnieniu pieczęci urzędowych.

Unieważnia się pieczęcie urzędowe skradzione podk. skarbowemu Rejonu Kontroli Akcyzowej w Grudziądzu, a mianowicie:

1. pieczęć metalową do tuszu z napisem w otoku: „Kontrola Akcyzowa Nr 327" (fabryczny 43338),
2. pieczęć metalową do laku z napisem w otoku: „Kontrola Akcyzowa Nr 327" (fabryczny 43463).

KOMUNIKAT
o unieważnieniu blankietów pokwitowań kasowych.

Unieważnia się blankiety pokwitowań kasowych na wpłaty pobierane od płatników dokonujących uboju za Nr 815901—815950, zagubione w Izbie Skarbowej w Szczecinie.

OGŁOSZENIA
o unieważnieniu legitymacji urzędowych.

Unieważnia się skradzioną legitymację urzędową Nr 1314 wydaną przez Izbę Skarbową w Lublinie dla ob. Heleny Gąsiorowskiej.

Unieważnia się zagubioną legitymację urzędową Nr 12 wydaną przez Dyrekcję Ceł w Krakowie dla ob. Kizłyka Włodzimierza.

Cena zł 30

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu, Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

WARUNKI PRENUMERATY I OGŁOSZEŃ.

Prenumerata płatna jest zgóry i przyjmuje się na okresy 1949 r. Należność z tytułu prenumeraty wynosi rocznie — zł 2.400; półrocznie — zł 1.300; kwartalnie — zł 700; miesięcznie — zł 300.

Komplety lub poszczególne egzemplarze Dziennika Urzędowego z lat ubiegłych, oraz z okresu poprzedzającego wpłatę prenumeraty, mogą być zamawiane w miarę posiadanego zapasu po cenach sprzedażnych poszczególnych egzemplarzy, z wyjątkiem egzemplarzy za 1945 r., które są całkowicie wyczerpane.

Komplet za 1946 r. wg. cen jednostkowych wynosi zł 3.542
„ za 1948 r. „ „ „ „ „ 4.356

Wszelkie należności z tego tytułu należy wpłacać na konto czekowe administracji Dziennika Urzędowego Min. Skarbu w P.K.O. Nr I-4428, podając na odcinku dowodu wpłaty, w sposób czytelny; cel wpłaty, nazwę instytucji względnie nazwisko i imię wpłacającego, dokładny adres oraz okres czasu, którego wpłata dotyczy. Wysyłka zamawianych egzemplarzy dokonywana jest po otrzymaniu pełnej należności.

Od 1 stycznia 1949 r. wysyłka egzemplarzy Dziennika Urzędowego Min. Skarbu dokonywana jest listami poleconymi. Reklamacje w sprawie nieotrzymania poszczególnych numerów należy kierować bezpośrednio pod adresem administracji Dziennika Urzędowego Min. Skarbu w Warszawie, ul. Wileńska 2/4, w terminie miesięcznym od daty wydania reklamowanego numeru. Wszelkie późniejsze reklamacje nie będą uwzględniane i ponowne wysłanie brakujących numerów nastąpić może po uprzednim wpłaceniu należności na powyższe konto czekowe w P.K.O., wg. ceny jednostkowej za poszczególne egzemplarze.

Należność za ogłoszenie o zagubieniu lub skradzeniu legitymacji urzędowej pobierana jest w kwocie ryczałtowej zł 600 — która obliczona jest wraz z należnością za numer dowodowy. Zgłoszenia należy przesyłać drogą służbową do Administracji Dziennika Urzędowego w Warszawie, ul. Wileńska 2/4, po uprzednim wpłaceniu należności w pełnej wysokości na powyższe konto czekowe w P. K. O.

Cena wszystkich innych ogłoszeń wynosi zł 90 — za jeden mm szerokości jednej szpalty.

Druk. PWPW. Warszawa, Sanguszki 1.

Pozycja 202